

30946

34.

В. В. БІЛІБІН.

ІІ НЕДУГА

Комедія на одну дію

з російської мови переклав В. С. Л.

Львів. бібліотечна
АН УРСР

Л Ї В І В, 1924.

Виданням "Руська"
"ТЕАТРАЛЬНА БІБЛІОТЕКА" ВІП. 84.

26 10

В. В. БІЛІБІН.

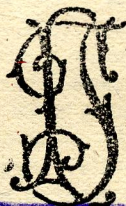
ІІ НЕДУГА

Комедія на одну дію

з російської мови переклав В. С. Л.

Львів. Бібліотека
АН УРСР

~~10. 764~~

~~30046~~ / 34.

Л Ї В І В, 1924.

Видання цю "Русалка".
"ТЕАТРАЛЬНА БІБЛІОТЕКА" ВИП. 34.

ДІЇВІ ОСОВИ:

Крон, Валентина Михайловна.

Квашнів, Теодор Степанович.

Повалишин, Микола Григорієвич, лікар.

Данке, Карло Францович, лікар.

Саша, горнична.

Діється в кімнаті пані Крон.

Львівська державна
наукова бібліотека

№

6486

— Всі права застережені. —

Гарно уряджена гостинна. В глибині входові двері, направо (від акторів) ще одні двері. Наліво на першій пляні вікно. На сцені направо отомана або канапка; на ліво — столик і крісло. На столі дзвінок, папір, чорнило, карафка з водою, склянка.

ЯВА 1.

Крон сама.

Крон. (Дивиться у вікно) Так і є: підїздить на дорожці... Я замітила: точно о першій він усе вертається до дому... Він служить правдоподібно в якійсь лічниці.. (робить рукою жест: „Па.. Па“) Любий! дорогий!... Платить візникові... війшов у браму... Милий мій! прощавай! до завтра! (Махає рукою) Па! па!.. (відходить від вікна). Чи ж я тому винна, що полюбила його?... Мені всего 20 літ... Я була замужем лише три місяці... Так, по совісті, то навіть не можна числити, що я була замужем! Так мало!... А до того я не любила мужа... Старий, кволий... Це було супружжа не по любові, а прямо по безвихідній konieczности... І оце, я вдова. молода, багата вдова! Моє серце заговорило перший раз в життю! Я покохала! Я люблю!.. А він, — не знає про це... Що дня бачу крізь вікно, як приїзджав до дому, входить в браму... тай тільки... А я знова з тугою жду завтрашнього дня, щоби знова хоч на хвилину побачити його!... Деколи стрічаємось на вулиці... Та це буває так рідко... Він лікар.. Називається Микола Григорієвич Повалишин... Страх, скільки в нього мусить бути пацієнтів... Він певно уміє лічити всі недуги... Такий молодий, а такий розумний!... Але так дальше бути не може!.. Я обовязково мушу познайомитися з ним! Але це питання, як, як познайомитися?. Не можуж я сама перша заговорити до нього на вулиці!... Що подумав би він про мене?, Ні, Ні! нізачо в світі!.. Я горю зі сьрому на саму думку про це. (Прикладає руку верхною стороною до щок) Як пашать щоки!... Так, у мене дрож, лихорадка... Я хвора... Я справді хвора... Хоч у мене щоки рожеві, і очі ясні, але я хвора... (Бере себе за пульс) Де це в мене пульс?.., Ось і пульсу не чути!.. (Падає в крісло, дзвонить і кричить) Саша! Саша!

ЯВА 2.

Крон і Саша.

Саша. Що, прошу пані?

Крон. Саша! Я хвора!

Саша. Ай, надоньку мій нещасливий!... Може за доктором побігти?

Крон. Обов'язково і то як найскорше!... (Стогне).

Саша. І що це з вами, пані, сталося? Перед хвилиною були ще зовсім здорові і нараз...

Крон. (Слабим голосом) Ой, я й сама не знаю... Доктора! доктора!...

Саша. Біжу!.. Карла Францовича закликати? — Дуже веселий старичок... і доктор добрий... вашого покійного чоловіка лічив...

Крон. Саша! Ви мене замучите тим своїм Карлом Францовичем... як він замучив мого чоловіка... Обридливий німець. Взяв на голову перуку і думає, що... Стерпіти його не можу... він мені всі нерви розстроює... Ой... Доктора! Доктора!..

Саша. Та я пані не знаю, якого иншого доктора звати... Ніякого знайомого доктора нема. Тут вище по наших сходах мешкає доктор, але він, кажуть, лише панських собак лічить... ветеран!..

Крон. Ветеринар, а не ветеран...

Саша. Та все одно... один чорт...

Крон. Як тобі не соромно, Саша! Хіба ти думаєш, що я стану лічитися у ветеринара!..

Саша. А ось наш сторож у нього лічився... Кажуть, що дуже поміг... Він йому якісь собачі капли приписав...

Крон. (Сміється) Яка ти, на правду, дурна, Саша!.. На тебе й сердитися не можна...

Саша. Е, та пані вже й роземіалися... Може не треба вже йти за доктором?

Крон. Треба, безумовно, треба... Ой, Ой... знов тисне тут... Доктора! Доктора!..

Саша. Побіжу хіба до аптики та спитаю, де тут близько доктор?.. (Хоче бігти).

Крон. Стривай! Я чула... мені говорили... що в брамі напроти мешкає доктор...

Саша. Ну, от і знаменито!..

Крон. Ах, ах...

Саша. Знов зловило?.. Біжу, біжу... (Вибігає)

Крон. (Скоро встає) Накінець-то я з ним познайомлюся!.. І як мені скоріш не прийшов в голову такий простий спосіб!.. Але я не можу прийняти така вистресна... Я хвора... Треба скоро переодягтися в пенюар... І щоби напудрувати треба... А як він пізнається, що я зовсім не хвора... Е, це неможливе: добрий лікар завжди знайде якусь недугу... Та в мене таки справді лихорадка... Може від хвилювання, від вижидання, але все-таки лихорадка.

(Плеще в долоні) Ах, яка я рада, в мене лихорадка, в мене лихорадка! (Вибігає на ліво.)

ЯВА 3.

Повалишин і Саша.

Повалишин. Деж недужа? Перейти в спальню?

Саша. Прошу хвильку почекаати тут... (Виходячи на ліво) Е, це зараз видно, що не ветеран... Такий скоро паню вилічить! (Виходить).

Повалишин. Уф! Я аж дрожу! У мене лихорадка!.. Нарешті то я в неї. — Чиж міг я мріяти про таке щастя!.. Я люблю її! безмежно, безумно люблю!.. А вона навіть не підозріває цього.. Я стараюсь стрінути її на вулиці.. але на жаль! Мені це вдається так рідко.. Я вивідав у сторожа: вона вдова.. Я цілими вечорами не спускаю очей з освічених вікон її мешкання, де часом снується якась підрозріла тінь.. якогось череватого грубаса.. Але хай він лише прийде до мене лічтися!.. Я страждаю всіми муками безнадійної любови і заздрости!.. Я аж сам собі мусів записати порошки на успокоєння.. (Заживає).

ЯВА 4.

Повалишин і Саша.

Саша. Пані!сейчас вийдуть... (Хоче відійти в середні двері).

Повалишин. Слухайте!

Саша. (вертаючись) Що, прошу?

Повалишин. Як вас зовуть?

Саша. Саша...

Повалишин. Слухайте, Саша.. Скажіть мені... (Скоро виймає гроші і дає їй) На тобі на шпильки...

Саша. Дякую! Та за що?!

Повалишин. Беріть! Беріть!

Саша. (Бере, на бік:) Перший раз бачу дохтора, що прислузі на чай дає!

Повалишин. Скажіть Саша, хто це той грубий пан, що у вас в гостях буває?

Саша. Грубий?.. Ах, це певно Теодор Степанович Квашиїв... Або що?..

Повалишин. Та так собі.. нічого... Здається, дуже неприємна особа.

Саша. Ні, чому неприємна... Навіть дуже прием а.. Мені майже кожний раз по пів карбованця на шпильки дають..

Повалишин. (Дає їй гроші) От візьми ще..

Саша. Та де вже...

Повалишин. Візьміть, візьміть! У вас таке щире обличчя. І часто він буває?

Саша. Хто прошу?

Повалишин. Та ось, цей самий... Квашнів...

Саша. Та на тиждень то все на карбованця, а часом, то й на півтора...

Повалишин. То є... як це на карбованця, або на півтора? Я не розумію!..

Саша. Та це я по своєму рахунку говорю... Скільки мені на шпильки припадає... Виходить, два три рази в тиждень... Вони все більше приїзять вечерами і грають з панею в карти.. Наша пані, страх, як любить грати в того... як! Його... вієта...! Звісне діло: скучно їм... Пані, вони молоді...

Повалишин: (на бік): Ну й записав би я тому Квашневу рецепту...

Саша, (Оглянувшись на праві двері) Пані йдуть!.. (Повалишин причепурюється).

ЯВА 5.

Тіж і Крон.

(Входить з права, напудрована, одита в пенюар з широкими рукавами.)

Крон. (Слабим голосом, стоячи в дверях) Саша, ходіть сюди,.. Підтримайте мене... (Саша підбігає й підтримуючи її під лікоть, підводить до отомани. Крон тихо стогне.)

Крон. (До Саші слабим голосом) Іди собі.. (Саша відходить в середні двері.)

Повалишин. (Підходить) Що з вами?

Крон. (Лежить) Не знаю, пане доктор,... Ослаблення... лихорадка... я ціла розбита... болить голова...

Повалишин. Гм... гм... Покажіть язик, прошу...

Крон. Пане доктор, я напразду... соромно...

Повалишин. Хібаж можна соромитись перед лікарем...

Крон. Це правда... (Показує язик.)

Повалишин. Гм... гм... Позвольте пульс... (Бере її за руку, але зараз пускає і хапається за серце).

Крон. (Нашим тоном) Що з вами?

Повалишин. Ні, так, нічого. Хвилеве ослаблення...

Крон. Ви самі хворі... Мені совісно, що я трудила вас...

Повалишин. Алеж не звертайте уваги... вже перейшло... Ви кажете: болить голова?..

Крон. Так... Але, які ви бліді?

Повалишин. Голова трохи закрутилася... Це дурниця. І лихорадка?

Крон. Так, лихорадка... Але бо ви самі дрожите!

Повалишин. Не звертайте уваги.. В я ослаблені
чуйте себе цілком розбитою?

Крон. Так.

Повалишин. У вас — легка простуда... Не турбуйтеся, — через кілька днів усе пройде... Я вам напишу рецепт...

Крон. Дякую вам!.. Перо і папір знайдете там на столі... (На бік) Як серце бється... Нарешті то я познайомилась з ним!..

Повалишин. (На бік) Фу! Як серце бється!.. Нарешті то я говорив з нею!.. Оце я записав вам... заживати що пів години по столовій ложці!..

Крон. Так часто!.. Невже це обов'язково?

Повалишин. На жаль! Не можна закладувати недуги... До побачення!..

Крон. (живо) Чи не зайшли би ви ще раз сьогодні до мене, пане доктор?

Повалишин. Так, я думаю, це не зашкодить...

Крон. Мені, на правду, так совісно, що я турбую вас!

Повалишин. Що ви говорите! Це для мене приємність!

Крон. Приємність?..

Повалишин. Ви не повірите, як я люблю... медицину...

Крон. (На бік) Медицину!.. (до нього) Та ви самі не здорові.

Повалишин. Ні, я здоров, це був тільки хвиловий випадок... від хвилювання...

Крон. Від хвилювання?

Повалишин. Так... у мене тамтого тижня померла тіточна бабка... я якраз пригадав собі... і ось...

Крон. Яке у вас добре, ніжне серце!.. Це робить вам честь. Лікарі бувають звичайно такі сухі, байдужі, егоїсти... Вони цілком не вміють любити...

Повалишин. Що ви говорите! я клянусь вам, що я... люблю... всіх моїх пацієнтів... Отже прошу як найскорше до аптики з цєю рецептою... Прощайте!..

Крон. (Стискаючи йому руку, з чуттям) До побачення... Ви знов поблідли!.. Ні, пане доктор, вам справді треба лічитися...

Повалишин. На... дворі... пройде... (іде за капелюхом).

Крон. (на бік) Але все таки треба йому за візиту заплатити... (сорок виймає щось з портмонетки).

Повалишин. До побачення...

Крон. Значить, ви зайдете сьогодні ще раз?

Повалишин. Зовсім певно... (Палко стискає їй руку) До побачення... (подаючи руку, Крон передає йому у другу руку гроші).

Повалишин. (нерозтворюючи свої руки, з докором) Що це? гроші?

Крон. Вибачте, я не хотіла обидати вас... Скажіть: ви не сердитесь? Ні?..

Повалишин. Ні... Я схочу ті гроші на спомин... по... моїй покійній бабці... Прощавайте! (скоро виходить).

ЯВА 6.

Крон сама; потім Саша.

Крон. Ця неесмілість... Це хвилювання... Невже і він мене любить? Яке щастя!.. Але чому ж він нічого не говорить? Дивунчик!.. А я його таки заставлю признатися!.. (дзвонить. Входить Саша) Пішли кого небудь з цєю рецептою в аптику... (Віддає рецепту).

Саша. Слухаю... А що, пані, як вам цей новий доктор подобався?

Крон. Нічого... Тільки, здається, не має досвіду...

Саша. То-то і мені самій видалось... На голочванька подобає.. наче й не доктор, а який граф...

Крон. Та впрочім він милий і вважливий... Йдиж, пішли кого в аптику...

Саша. Зараз... (На бік) А я таки пішла за Карлом Францовичом, от що... Все таки буде певніше.. (До неї) Прошу дати гроші на ліки...

Крон. (глянувши в портмоне.) Ах, що я зробила!

Саша. Що таке?

Крон. Я дала докторові місто грошей рахунок моєї кравчині!.. (Саша сміється) Що він собі про мене подумав?..

Саша. Ну, не великий страх... Йому не треба... Він сам мені нізащо ніпрощо дав півтора карбованця на шпильки (сміючись відходить).

Крон. Ах, яка я безглузда!.. І нащо я післала за ліками? Та я все одно не буду того заживати, бо я цілком здорова... але мій доктор ще й погнівається, як побачить повну пляшину! Що пів години по столовій ложці!.. От ще що видумав!.. Хоч я його дуже люблю, але все таки на такі жертви я неспосібна... Най він жадає від мене, чого хоче, тільки не того... Ой що: буду що пів години виживати з пляшинки по столовій ложці... Знаменито!.. (Зв'язаною дзвінок) А це хто?..

ЯВА 7.

Крон, Саша, потім Квашнів.

Саша. (зголошує) Теодор Степанович Квашнів прийшли і питають, чи можуть бачитись?

Крон. (нездоволено) Проси! (Саша виходить). Месе Квашнів, один з моїх найбільше відданих поклонників... Які ті мушкетиєри всі смішні!..

Квашнів. (Цілує в руку) Що я чую? Ви хворі?

Крон. Так, трохи нездоровиться...

Квашнів. Ах, чому ж ви сейчас мене про це не повідомили!? Я вам прислав би нашого департаментного лікаря... знаменитий лікар... він всіх наших урядників лічить...

Крон. (сміючись) Він не ветеринар? А, ха, ха,...

Квашнів. Що?

Крон. Нічого, нічого... Я, так собі нагадала... Дякую вам, у мене вже був доктор... (На бік) Чи скоро він уже забереться?.. Як не в пору!..

Квашнів. Здається, я тільки один здоров у цілім Петербурзі.

Крон. Який у вас щасливий характер!

Квашнів. Без жарту!..

ЯВА 8.

Тіж і Саша.

Саша. (Вносить фляшечку з мікстурою і ложку). Принесли вже лік із аптеки...

Крон. Як скоро!

Квашнів. Сьогодні у них, у аптеках ліки не лиш на замовлення, але й готові... хе, хе, хе...

Крон. Постав тут (Саша кладе лік і відходить). (розглядає пляшечку) Це мусить бути дуже несмачне!

Квашнів. Правдоподібно!

Крон. Ах, ви мене перестрашуєте... Мені здається, що я нізачо в світі не зважусь зажити того обридливого ліку, а тимчасом воно конечне... Знаєте що!?

Квашнів. Що прикажете?

Крон. Ви Теодоре Степановичу говорили, що ви чуєте до мене... поважання... симпатію...

Квашнів. Більше чим симпатію і поважання! То, що я до вас, Валентино Михайлівно, чую, називається...

Крон. Досить, досить!.. Не забувайте, що я хвора і що лікар приписав мені цілковитий спокій...

Квашнів. Покоряюсь, отже ви хочете...

Крон. Я хотіла сказати, що, як ви дійсно чуєте до мене симпатію, про котру все говорите, то докажіть її тепер ділом...

Квашнів. Говоріть! приказуйте! Я на ваші услуги!..

Крон. Я сама ніколи не зважусь зажити мікстуру?! Треба, щоби хтось показав мені примір. (Наставляє йому мікстуру і ложку) Покажіть, будь ласка!..

Квашнів. Як? Ви хочете, щоб я?

Крон. Ну так... ви відказуєтесь?

Квашнів. Та ні, але... Подумайте самі, Валентино Михайлівно... таж я цілком здоров, навіщо мені заживати ліки?

Крон. Отже ви не хочете сповнити моєї першої до вас просьби?.. Ну, гаразд... В такому случаю...

Квашнів. Для вас я готов на найбільші жертви... позвольте мікстуру...

Крон. Ну так то розумію... (наливає йому мікстури) Прощу!..

Квашнів. (Заживає мікстуру) Брр...

Крон. Браво! браво! що, не смачне?

Квашнів. Страшна гідь... Брр... І охота вам брати ліки в тій антиці... Там здається вони обридливіші, як де... Брр... Я думаю, ви вже тепер переконалися о моїй...

Крон. Тсс... Я хвора... А в подяку нате! (дає йому поцілувати руку)

Квашнів. А ви самі що?

Крон. Ні, я таки чомусь не можу рішитися... Підіжду ще трохи... треба зібрати сили.. Ви знаєте; жічка сотворіння слабе.. (На бік) Колиж він вже раз забереться? Невже на нього навіть мікстура не подідала? Що за упрямство!.. (Мовчанка)

Квашнів. Валентино Михайлівно!

Крон. Ах, як ви мене перестрашили!

Квашнів. Валентино Михайлівно! Як би ви знали, який я самотній на світі!.. Душа моя прагне спочуття... серце шукає серця... А кругом — така проза... канцелярійні папері, чорнила, пера, писарі... Важко!

Крон. Пардон, я вас перебію... Я думаю, що вже минуло пів години, як я заживала мікстуру?

Квашнів. Себто, як я зажив?..

Крон. Ах, це все одно!..

Квашнів. Не смію противитись... Ні, пів години здається, ще нема!

Крон. Значить, ви знаходите, що в моїм товаристві час сходить дуже поволі?

Квашнів. І як вам не соромно таке говорити, Валентино Михайлівно?.. (Дивиться на годинник) Більше чим пів години... Минуло 33 минути...

Крон. А бачите! Яж говорила... Але коли так, то мені знов треба заживати мікстуру... (Квашнів підсуває їй пляшку) І я знов чую, що сама не рішуся... Теодоре Степановичу! Доведіть своє самопожертвування до кінця.. Покажіть мені ще раз...

Квашнів. Валентино Михайлівно! Ви, само собою, не можете сумніватися у моїй... прихильності... і... і глибокому поважанню до вас, але я чую... що... що мені самому стає якось недобре... і я..., на жаль, мушу лишити вас... пожитися до ліжка... Я мусів перестудитися... мені нездоровиться...

Крон. І ви перестудилися?! Ну то в такім випадку вам таки конечно треба випити того ліку.. Це власне від простуди!.. Прошу, не стидайтесь! Мені ще досить останеться.

Квашнів. Алеж дякую!..

Крон. Алеж пийте!

Квашнів. Знаєте... цей розчин дуже слабкий... для пань... На мене воно не буде ділати... Я думаю, мені найліпше поїхати до дому і пожитися до ліжка.

Крон. В такому разі не смію вас задержувати... Відний Теодор Степанович! І він розхорувався.. Так, ви рішучо не хочете випити?

Квашнів. Рішучо!.. рішучо!.. Прощавайте, моя прекрасна...

Крон. До побачення!.. Не забувайтеж мене в моїй недузі!..

Квашнів. Як тільки мені самому полекшає, моя перша візита буде до вас... Прощавайте!.. Брр.. Що за гидь! (виходить)

Крон. (Сміється) Ха, ха, ха... Відний, бідний!.. Як він крутився... Алеж я цьому не винна: в мене не було иншого способу зажити його перед приходом доктора і зменшити його в плящині... ха-ха-ха (дзвінок) Ах, доктор!.. (падає на отоману і задається хворою. При вході Повалишина слабо стогне).

ЯВА 9.

(Крон і Повалишин.)

Повалишин. Ну, як ви себе почуваете?

Крон. Зле.. мені гірше, пане доктор!..

Повал. Лік заживали?

Крон. Заживала.

Повал. Гм... дивно...

Крон. (На бік) Зараз його візьму на іспит... Побачимо, як ви заговорите, мій милий!

Повал. Покажіть язик, прошу!

Крон. Пане доктор, та ви вже раз на нього дивилися..

Повал. Це нічого не значить.. На ваш язик я готов дивитися і цілий день.. тому, що я люблю... медицину.. (на бік) Мало не проговорився! (Крон показує йому язик).

Повал. Позвольте пульс..

Крон. (Закочуючи рукав) Пане доктор, мене і тут болять...

Повалишин. (Бере її за руку коло ліктя, потім скоро випускає; відходить, взявшись за голову)

Крон. Що з вами?

Повалишин. Знова... прилив крові... Я вам напишу рецепт...

Крон. (На бік) Невже він не скаже? Не можуж я сама признатися йому... (Голосно) Пане доктор! Ходіть сюди...

Повалишин. (підходить) Що прикажете?

Крон. Ах, в мене страшно бється серце!.. (Прикладає його руку до свого серця) Послухайте! тук, тук... тук, тук...

Повалишин. Позвольте я вислухаю серце!.. (слухає серце)

Крон. Чуєте? Тук, тук... тук!..

Повалишин. (схвильовано) Дійсно!.. Як у вас бється серце.

Крон. Правда... А у вас не бється?.. (Повалишин хоче встати, вона його не пускає) Ні, ви ще послухайте: страшно бється... тук... тук!..

Повалишин. Я вас люблю! (Цілує її)

Крон. Ах!

Повалишин. (соро відходить. Вибачте.. я безумний... я страшно завинив перед вами... Але, як би ви знали!.. вже давно люблю вас! Горячо, ніжно, безумно! Простіть... Я сам не знаю, що говорю! Прощавайте!

Крон. (на бік) Відходить! От раз! (до нього) Вам недобре?! Сядьте... Сядьте тут!.. (Підводить його до огомани, на яку Повалишин сідає)

Повалишин. Ви гніваєтеся на мене?..

Крон. Та ні, ні... які ви смішні!

Повалишин. Ви вибачили мені? О, який я щасливий. (Хапається за серце.)

Крон. Випийте води!.. (Повалишин не) Які ви неправду нервові.

Повалишин. (хоче встати) Прощавайте!

Крон. (на бік) Ні, він просто незносний!.. (до нього) Отже знайте, що я лише прикинулася хворою...

Повалишин. Та навіщо?

Крон. І він не догадується!.. Ну, бо я...я... сама люблю вас...

Повалишин. Ах!.. (Кладеться на отоману)

Крон. Ну, от тепер йому недобре!

Повалишин. Ні, мені добре... Сядь коло мене...

Мила моя... суджена моя... Дай ручку...

Крон. (Сідає на отоману) Покажи пульс... І серце б'ється?.. Ах, який ти, напrawdę!.. Деж у тебе серце?

Повалишин. Ось тут.

Крон. Тук, тук... Чи не треба би тобі чого захити? Хочеш, я напишу: рецепту; подиктуй...

Повалишин. Ах, ні, не треба... Мені так гарно.. (замикає очі)

Крон. йому не добре! Доктора! доктора!

ЯВА 10.

Тіж, і Данке.

Данке. Ог і доктор.

Крон. Ах, Карло Францович! Як раз в пору!

Данке. Мені прибігли сказати, що ви хворі, мила пані!

Крон. Ах, ні, цілком не я, Карле Францовичу, а оцей молодий чоловік... також доктор...

Данке. (Підходить до отомани і бере Повалишина за пульс) Гм... Погано... Треба кров пустити... (Кладе руку в свою бічну кишеню)

Крон. Ах, ні, ні, я нізачо в світі не позволю його різати!

Данке. Алеж то лише так трошки: чик і готово... То цілком не болить. То націєнтови навіть приємно... Я від усіх недуг тим лічу... універсальне средство...

Крон. Нізачо, нізачо не дам!.. (Подає пляшечку) Ось тут є якийсь лік, може пригодиться? (Повалишин стогне).

Крон. Прийшов до себе! (Підбігає)

Повалишин. (піднімається) Де я?

Крон. У мене... у твої судженої!

Данке. Ой воно що! Ну, від тої недуги, справді крові не треба пускати!

Повалишин. (Встає, представляється) Доктор Повалишин!..

Данке. (Стискає йому руку) Дуже мило... Доктор Данке. (До Крон) Значить, тепер усі вже здорові і мені можна відійти?

Крон (До Данке). Одно слово, любий докторе... Ви мій добрий, старий друг.. не відкажіть в одній, маленький просьбі...

Данке. Я на ваші услуги...

Крон. (Бере Повалишина за руку) Вудьте посадженим батьком на нашому весіллі...

Данке. Я з приємністю.. Але, пардон мадам, я німець...

Крон. Ах, як жалко! То в такому разі я попрошу на батька Квашнева...

Данке. (Розглядаючи напис на плящинці) Коллега! Що ви тут нашої пані записали?

Повалишин. Або що?

Данке. Та як же? (Показує йому сигнатурку).

Повалишин. Ах, чорт побери!.. Це я від хвилювання перепутав! (до неї) І невже ви заживали цю мікстуру?

Крон. Ні, я замість себе заставила зажити пана Квашнева...

Повалишин. Нещасний!.. Щож з ним сталося!

Крон. Він сейчас пішов до дому!

Данке. Я думаю!

Повалишин. Я пімщений!

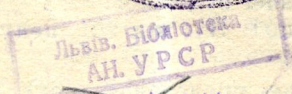
Крон. (До нього) Але зате я вам ніколи, — чуєте, — ніколи більше не позволю лічити моledenьких жінок!

Повалишин. Я годжуся.. (Цілує її руки)

Крон. А тобі то таки треба лічитися на серце...

Данке (махнув рукою) Ну, тепер само перейде!.. Загойться, поки весілля скоїться!..

ЗАВІСА.

10.464

Список театральних п'єс, які можна набути у В-ві „Русалка“, Львів, Куркова 10.

1) Гр. Марусин: „Хоч раз його правда“,	3. г.
шутка на 1 дію, другий наклад . . .	0 80 „
2) Д. К.: „Неповелосся“, фарса на 1 дію зі	
співами і тавцями . . .	0 80 „
3) Ле-ле: „Перший голова Ревкому“,	
фарса на 1 дію зі співами . . .	0 80 „
4) Ле-ле: „Після правту“, фарса на 1 дію зі	
співами . . .	0 80 „
5) О. Бабій: „Воєнна любов“, жарт на 1 дію	
зі співами . . .	0 80 „
6) І. Сургучев: „Осіні скрипки“, драма на	
5 дій, переклад И. Стадника . . .	0 80 „
7) Микола Айдарів; І. „Фіцлі-Пуцлі“, жарт	
сценічн. на 1 дію; ІІ. Побреженька про	
8 ловців . . .	0 80 „
8) А. гр. Фредро: „Які хорі, — такі док-	
тори“, комедія на 1 дію в перекладі И.	
Стадника . . .	0 60 „
9) Леонід Андрєєв: „Життя Людини“	
(Жизнь Человѣка“), драма, в перекладі	
Федора Дудка . . .	1 00 „
10) И. Стадник: „Він не заздрісний“,	
жарт на 1 дію . . .	0 40 „
11) А. П. Чехов: „Медвідь“, шутка на 1 дію .	0 80 „
12) М. Старицький-М. Степняк: „Ніч під Івана	
Купала“, 1 дія . . .	0 20 „
13) Ф. Гриневич: „Сатирично-гумори-	
стичні монольоги для сцени, ч. І. . .	0 40 „
14) В. В. Білібін: „Драconi“, жарт на 1 дію .	0 20 „
15) М. Степняк: „У Різдвяну Ніч“ сцен. карт.	0 80 „
16) Ф. Дудко: Гріх, драм. карт. 1 дія . . .	0 20 „
17) В. Самійленко: „У Гайхан Бея“, 2 дії . . .	0 60 „
18) „Сатана в бочці“, комедія зі співами, 1 дія .	0 80 „
19) В. В. Білібін: „Танцюрист“, комедія, 1 дія .	0 80 „
20) Фр. Аляхнович: „Пташка щастя“, 3 дії . . .	0 40 „
21) Нікорович: „Ніч новоженців“, 1 дія . . .	0 20 „
22) О. Мірбо: „Злодій“, 1 дія . . .	0 80 „
23) А. П. Чехов: „На битому шляху“, драма,	
1 дія . . .	0 40 „
24) М. Майно: „Гордість“, сценічна карт. 1 дія	0 20 „
25) У. Валєвичєва: „Не всі дома“, комедія 1 д.	0 80 „
26) Сатирично-гум. Монольоги, часть ІІ. . . .	0 40 „
27) Тріст. Бєрнар: „Одинокий вломник на	
селі“, комедія на 1 дію . . .	0 20 „
28) Чебишева-Садовський: „Ялинка“, різдвяна	
весєла на 1 дію . . .	0 20 „
29) Йос. Баффіс: „Дві поради“, комедія, 1 дія.	0 40 „
30) Лев Лотоцький: „Людські язика“, комедія.	0 40 „
31) „Жонатив Мєфістофєль“, фарс на 3 дії .	0 80 „

1) Для Європи: Гр. Гануляк, Львів, Куркова 10.

2) Для Америки: Ukrainian Bazaar, 2248 Grayling, ave, Detroit Mich.

ГОЛОВНІ СКЛАДИ:
Видань „РУСАЛКИ“

32) Я. Гордін: „Сирітка Хася“, драма, 4 дії .	0:80 „
33) К. Поліщук: „Тривожні душі“ пєса на 3 дії .	1:20 „
34) В. Мартиневич: „По коляді“, жарт на 1 дію	0:20 „
35) Гр. Марусин: „Пан писар“, ком. на 3 дії .	0:50 „
36) С. Калинець: „Сватання в нецках“, жарт на 1 дію .	0:30 „
37) С. Калинець: „Знахорка Солоха“, сц. к., 1 дія .	0:30 „
38) Вол. Мартиневич: „Перелесник“ драма 5 д	0:80 „
39) Д. Гуневич: „Жертви темноти“, драма з життя канадійських переселенців .	0:80 „
40) В. Мартиневич: „Весілля з поправками“, жарт на 2 дії .	0:40 „
41) Галина Журба: „Меланка“, 1 дія .	0:20 „
42) М. Старицький: „Як ковбаса та чарка“, комедія на 1 д. .	0:40 „
43) Л. Яновська: „На сіножаті“, комедія, 1 дія	0:40 „
44) О. Корженівський: „Верховинці“, драма 3 дії .	0:60 „
45) А. Коцебує: „Заколот“, комедія, 5 дій .	1:00 „
46) С. Чубатівна: „Прогулька“, комедія, 1 дія	0:30 „
47) В. Подяльський: „Дядько Тарас“, сц. карт. 1 дія .	0:30 „
48) А. Чехов: „Ювілей“, комедія .	1:20 „
49) А. Франс: „Чоловік, що одружився з німою“, комедія на 2 дії .	1:20 „
50) Л. Андрєєв: „Прегарні Сабінянки“ .	1:20 „

Аматорські гуртки! Передплатуйте одинокий журнал театру і **„Театральне Мистецтво“** Перший річник (з додатками)

ціна 7:00 зол. Другий річник (з дод.) — Ціна 8:00 зол.
Третій річник (з додатками) 10 зл. Кождий річник Т. М. без додатків — по 3 зол.

З сьогоднішнім числом **„ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА“** — дістають передплатники безплатну премію: — І серію листівок: **„Український Театр“** і календар на 1925 р.

Право до премії мають лише ті, що стало наш журнал передплатують і внесли повну передплату до кінця 1924 р. Опріч безплатної премії — дістають передплатники з цим випуском дві театр. пєси і останній в цьому році випуск **„ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА“**.

0,42 (1987)

р
л 6486

30946

34.

В. В. БІЛІН.

ІІ НЕДУГА

Комедія на одну дію

з російської мови переклав В. С. Л.

Львівська
АН УРСР

Л Ї В І В, 1924.

Видавництво „Русалка“.
„ТЕАТРАЛЬНА БІБЛІОТЕКА“ ВИП. 84.